

Kırmızı Sedef K peler 2 Bölüm

– asli-kaya · 27 Temmuz 2009

Kırmızı Sedef K peler / 2. Bölüm

Düğünün yapıldığı meydana geldiklerinde, kalabalığın içinde hüznünü unutmaya çalıştı Sedef. Her zaman yaptığı gibi sahte gülümsemesini yerleştirdi yüzüne.

"Kendime sahte miyim?" demeden edemiyordu i  sesi.

Yıllarca onunla evlenmek isteyen herkese yüz çevirmiş, yaklaşanlara hayır demişti. Annesinin evlen artık, yuvanı kur ısrarlarını bile duymazdan gelmişti. Nasıl evlenirdi? Ona ihtiyacı olan yeğenlerini, annesini bırakacak olsa zamanında gitmez miydi peşinden? Ya gitseydi her şey değişir miydi? Ne kadar da çok zaman geçmişti. Evlenmiş yuva kurmuş diyenlere gülüp geçmişti en başta. Fotoğraflarını gördüğünde bile inanmamıştı bir yanı. Belki ulaşamayacak, belki dokunamayacak, belki hiç yaşayamayacaktı. Ama içindeki sevgiyi söküp atamazdı.

"Bir gün geleceksin ve geldiğinde o küpeleri de kulağımda bulacaksın." demişti bir gece, elinde eski bir fotoğrafı, ağlamaktan şiş gözlerini yumarak.

"Ondan sonra çıkaracağım o küpeleri ve senin gözlerinin önünde atacağım. Ruhlarımız işte o zaman  zg r kalacak."

Ant din miş, söz vermişti kendine. Söz vermişti...

"Aman kızım kaldın kazık gibi. Y r sene..." demesiyle Nazan'ın sıyrıldı düşüncelerinden. Mahallenin gençleri bir masaya oturmuştu. Onlara ayrılan sandalyelerden birine oturduğunda yine o tanidik maskesi yerleşti yüzüne. Nasılsın, neler yapıyorsun, görünmüyorsun sorularına cevap vermekle geçti ilk dakikalar. Nazan erkek arkadaşı gelince gözlerden uzak bir köşeye çekildi. Yalnız kalmıştı yine işte, yapayalnız...

Düğün hareketlendik e içine yerleşen huzursuzluk daha çok büyüyordu. Oynamak için ısrar edenlerden kaçmak için mahalle büyüklerinin oturduğu masaya doğru gitti. Ayşe teyze yine romatizmalarından şikayetçiydi. Ama bastonla da olsa gelmişti düğüne. Annesine ne kadar çok üzüldüğünü anlattı uzun uzun. Onu ne çok sevdiğinden bahsetti Ayşe teyze.

"Ama yapılacak bir şey yok işte kızım takdiri ilahi. Sende hayatını feda ediyorsun be kızım.

Evleniverseydin řu Behzat ile. Adam seni yıllardır ister. Ananı da yeğenlerini de kabul ediyor. Niye evlenmiyorsun?"

İşte yine istemediği konu açılmıştı. "Kısmet değilmiş Ayşe teyze." diyip kestirip atmak istedi. Ama yaşlı kadın sürekli Behzat'ın güzel huylarından, iyi bir kısmet olduğundan bahsediyordu. Bir an birkaç masa ötelerinde oturan Behzat'a takıldı gözü. Düğüne geldiğinden beri onu takip ettiğini biliyor ama umursamaz davranıyordu Sedef. Bir yolunu bulup kibarca kalktı masadan.

Sesten başı kazan gibi olmuştu. Düğünün yapıldığı bahçeden sokağa doğru yürüdü. Biraz sakin bir köşede oturdu kaldırıma. Mahallenin çocukları düğünü fırsat bilip çatapat patlatıyorlardı yine. Bir süre onları izledi içindeki huzursuzluk ile birlikte.

"Neler oluyor kızım sana. Alt tarafı küpe işte, bu kadar üzölmeye değer mi? Ne oldu bir gün takamadıysan. Yok... Yok... Söz verdim kendime o küpeler hayatımdan, o gelene kadar çıkmayacak. Ona verdiğim sözden daha değerli kendime verdiğim söz. O sözünü tutmadı. Gelmedi. Gelmek istemedi. Ama ben kendime verdiğim sözü tutacağım. Onu artık sevmediğimi kendi gözleriyle görmeli. Bir çırpıda çıkarıp yere atıp üstüne basmalıyım." Güldü kendi kendine.

"Kandırıyor sun yine kendini. Yediremiyorsun bak işte. Evet, kendine söz verdin. Ama bal gibi de, onun o küpeleri hala kulağında görmesini istiyorsun. Onu hala sevdiğini bilsin istiyorsun. Hala seviyorsun be kızım, hala o adamı seviyorsun."

Telefonunun çalması ile kendine geldi. Nazan telefonun bir ucunda bas bas bağıırıyordu sen neredesin diye. Ona hava almaya çıktığını söyleyince gür bir kahkaha atmıştı Nazan.

"Sanki düğün içinde oluyor. Hay be senin küpelerine... Çabuk gel buraya seni biriyle tanıştıracacağım." Son dediklerini doğru düzgün anlamadı ama kalktı yerinden. Dalgın dalgın yürürken arkasından gelen sesle irkildi.

"Sedef, Sedef... Sen misin? İnanamıyorum ya aynısın. Hiç değişmemişsin."

Sedef birden ne olduğunu anlayamadı. Ayla'ydı bu... Ayla, onun kız kardeşi. O gittikten iki sene sonra yanına aldırılmıştı ailesini. Ayla ile vedalaşırken sessizce sarılıp ağlamışlardı. Nasıl unutturdu o günü. Onunla ilgili son umutlarının sessizce hayatından gidişini...

Birden bütün vücudunun titrediğini ve yüzünün kızardığını hissetti. Bir eli istem dışı kulağına gitmişti. "Ya buradaysa?"

Ayla ile farkında olmadığı ayaküstü sohbetinde gözleri sürekli etrafındaydı. İçindeki huzursuzluk yerini endişelere ve korkulara bırakıyordu ki bu en son istediğı şeydi. Ayla'nın sürekli konuşmasından ona soru sormasını engellediğini düşünüyordu.

Ayla aynı hızla konuşmasına devam ederken birden "Haydi ben içeri gideyim. Bizimkiler gideli yıl oldu. Ararlar şimdi beni." diyerek sıkıca sarıldı Sedef'e.

Onunla vedalaşırken bende içeri gidiyorum diyemedi Sedef. Ayla'nın yanından uzaklaşmasıyla öylece kala kaldı sokağın ortasında.

"Küpelerim!"

Devam Edecek...

07 Kasım 2007